

CARNET LICEAL

REVISTĂ ȘCOLARĂ
NR. 15/2017

BINE AI VENIT
ÎN LUMEA
CREATIVĂ
A LICEENILOR!

Dragi elevi și profesori,

Stimați părinți,

În primul rând, vreau să urez tuturor celor care trec pentru prima dată porțile acestui liceu un călduros „bine ați venit la noi în școală” și să-mi exprim bucuria revederii tuturor celorlalți la acest început de an școlar. Cred că sunt în asentimentul dvs. dacă voi spune că toți cei prezenți astăzi aici suntem cuprinși de o puternică emoție. În cazul meu este vorba de emoția izvorâtă atât din responsabilitățile care vin cu noua funcție, dar mai ales din așteptările pe care le aveți dvs. de la noua conducere a școlii.

Iată-ne în fața unui nou început!

Chiar dacă vacanța niciodată nu e suficientă, așteptăm cu nerăbdare una dintre cele mai mari sărbători ale toamnei- începutul școlii. Este ziua în care peste tot, în țară, se deschid larg porțile școlii, iar inimile multora dintre noi vibrează de emoție, de bucurie.

Școala în care învățați este un lăcaș de prestigiu, pentru că- de-a lungul timpului- liceul nostru și-a câștigat un loc de frunte în învățământul prahovean. A fi astăzi elev aici este o cinste, dar și o responsabilitate: cinstea de a fi printre cei buni, responsabilitatea de a fi la înălțimea exigențelor și de a duce mai departe bunul nume al liceului nostru.

Bobocii clasei pregătitoare trăiesc emoția primei zile de școală și sper ca această zi să le rămână o frumoasă și puternică amintire.

Foștii elevi ai claselor a IV-a trăiesc emoția despărțirii de doamnele învățătoare, care timp de 5 ani le-au fost o a doua mamă, dar și emoția intrării într-o nouă etapă, cea a gimnaziului, care aduce pentru ei multe schimbări: diriginte, profesori la fiecare disciplină, note.

Foștii elevi ai claselor a VIII-a trăiesc emoția intrării în rândul liceenilor. Doresc cu această ocazie să-i felicit pentru rezultatele foarte bune obținute în cadrul examenelor de la Evaluarea Națională, dar mai ales pentru faptul că au ales să-și continue studiile în cadrul liceului nostru.

Elevii claselor a XII-a simt fiorul unui an școlar plin de provocări, sub forma examenelor. Va fi un an greu pentru ei, dar le garantez că eforturile lor vor fi urmate de o imensă satisfacție atunci când vor reuși la toate aceste examene.

Revenind la emoții, sunt convinsă că acestea sunt prezente și în rândul părinților, al profesorilor și al întregului personal al școlii, al reprezentanților comunității locale, al reprezentanților P&G, al poliției, al poliției locale, al bisericii. Sunt emoțiile sincere de a reuși să-i ajutăm pe acești copii, într-un sistem de educație plin de schimbări și nu lipsit de provocări.

Am fost extrem de fericită să constat în scurta perioadă de 2 săptămâni de când sunt director că toți cei cu care am avut onoarea să discut sunt preocupați de dezvoltarea și aducerea la un nivel de excelență a acestui liceu. Și vreau să menționez aici profesorii, reprezentanții părinților și ai consiliului local, primăria și în mod deosebit pe Domnul primar Marian Măchițescu care s-a implicat personal în rezolvarea oricăror probleme.

Dragi părinți, vă asigurăm că vom face tot ceea ce ne stă în putință pentru a răspunde exigențelor dumneavoastră. Copiii dumneavoastră au profesori bine pregătiți, baza materială este modernă. Vă rugăm să fiți alături de noi, să ne sprijiniți în realizarea unui adevărat parteneriat din care vor avea de câștigat copiii dumneavoastră. Vă rugăm să răspunți chemărilor școlii, pentru că- fără o relație strânsă școală-familie- este greu să reușim. Înțelegem că viața în care trăim nu este ușoară, că timpul dumneavoastră înseamnă îndeplinirea obligațiilor de serviciu, dar vă rugăm să înțelegeți și dumneavoastră că prioritatea cea mare sunt copiii.

Chiar dacă din punct de vedere administrativ se impune o structură ierarhică a celor menționați anterior, eu consider că, uman, toți acești factori pot sta la aceeași masă rotundă a parteneriatului care să aibă în centru interesele elevilor, fiecare verigă a acestui parteneriat fiind extrem de importantă. Într-un sistem educațional care merge spre descentralizare nu mai putem sta pasivi să așteptăm ca cineva „de sus” să ne rezolve toate problemele. Trebuie ca elevii, părinții și profesorii să se implice în mod activ pentru dezvoltarea școlii. De aceea, îmi doresc ca în următoarele zile, emoțiile de care vorbeam la început să fie treptat înlocuite de dorința de implicare și colaborare bazată pe încredere.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Director, prof. Lefter Mădălina Maria

„O astfel de revistă ar trebui să existe în fiecare școală, o revistă plină de manifestări artistice, de sfaturi ale profesorilor, de povești, ceva util pentru toți. Datorită ei aflăm despre locurile în care putem face voluntariat, despre campaniile sociale, despre bucuriile orașului nostru și despre oamenii minunați din el care ne bucură cu câte o pagină scrisă aici. Ea ne ajută să ne promovăm valorile proprii , să aflăm cu ce își ocupă timpul ceilalți, să ne cunoaștem din generație în generație și să ne expunem talentele. Ea face parte din noi, noi facem parte din ea. Noi suntem cei care îi dăm viață, iar ea ne bucură și ne face remarcați.”

Colectivul redacției

Povestea continuă...***(Inspirată din nuvela lui M. Eliade, „LA ȚIGĂNCI”***

Toți visăm... Așa începe totul: „ca într-un vis”.

Acestea sunt ultimele cuvinte pe care le-am auzit înainte să ajung aici, în lumea de mijloc (cum am poreclit-o eu).

Încă nu știu dacă am murit sau sunt în comă. De trei zile sunt blocat aici, într-o lume exotică a mea (adică cea reală, însă aici e diferit, e totul gri și nu e niciun om). Ultima voce pe care am auzit-o a fost a lui Hildegard. Ea m-a adus aici ca să putem fi din nou împreună și să repar greșeala vieții mele. Trebuie să găsesc o cale de ieșire din această lume... Simt că înnebunesc! Dacă mai stau mult aici o să se întâmple ceva rău, dar ce ar putea fi mai rău decât moartea? Tot ce pot să fac este să scriu în jurnal și să mă gândesc la o soluție pentru a scăpa de aici. Dar dacă am să rămân blocat pe vecie? Dacă e un fel de univers paralel populat doar de mine? Dacă...

Dragă
jurnalule, a trecut un
an de când sunt blocat aici și
în sfârșit știu ce este acest loc și
ce s-a întâmplat cu mine. Ei bine, am
murit și acesta ar fi trebuit să fie Raiul. Dar,
vezi tu? Raiul nu este așa cum ni-l imaginăm
noi, de fapt. „Raiul” ni-l creăm singuri în timpul
vieții, prin faptele noastre.

Fiecare faptă bună înseamnă un pas înainte către
crearea propriului paradis, iar fiecare faptă rea te aduce
mai aproape de crearea infernului.

Lumea mea este gri, pentru că mereu am fost
nehotărât și plictisitor. Deși aveam un suflet de artist am
preferat să rămân la meseria mea de profesor de pian pe
care o făceam cu atâta indiferență, iar faptul că sunt singur
este o pedeapsă, pentru că nu am știut să apreciez oamenii
și, în special, pe Hildegard.

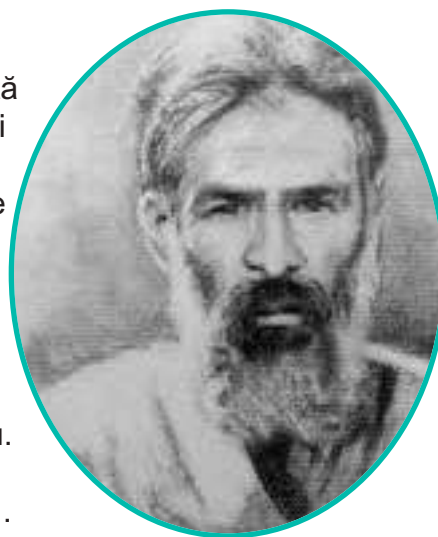
Am lăsat marea mea iubire să plece... Faptele mele
bune s-au adunat pentru a crea o lume sigură și mereu cu
un cer senin. Aceasta a fost dorința mea încă din copilărie.

Acum regret că nu am făcut mai multe fapte bune în
timpul vieții, dar voi încă mai aveți timp să îndreptați
greșelile făcute și așa să vă creați paradisul în care
veți locui după ce muriți.

*Alexandra Badea
Clasa a XI-a C*

Interviu cu marele Brâncuși

Oare el este?! Nu-mi vine a crede ochilor, dar poate este adevărat. Poate chiar este domnul Constantin Brâncuși, marele artist român. Ba chiar, din punctul meu de vedere, cel mai mare artist român din câți au existat până în această epocă. Ce întâmplare minunată! Modelul de om pe care toți ar trebui să-l urmeze stă la doar câțiva metri de mine. Da, consider ca este un exemplu pentru noi toți. Un exemplu ce trebuie urmat cel puțin dintr-un punct de vedere: modestia. Da, un om cu atât de mult talent poate să fie și umil. Vorbește despre sine ca și cum din mâinile lui nu ar fi ieșit adevărate capodopere precum cea din fața mea: Coloana Infinitului. Cu adevărat un artist complet. Mare om, mare caracter! Dacă tot este aici, mai bine fug să-i iau un interviu. Cum să ratez această ocazie? Unde mai pui că mi-ar și aduce un bonus frumușel la salariu? Repede, să nu plece...

-Bună ziua, domnule Brâncuși! Vă mulțumesc foarte mult pentru șansa de a vă lua un interviu. Credeți-mă, mă simt foarte norocoasă.

-Nu cred că îl putem numi chiar interviu. Este doar o simplă conversație între un editor și un simplu om. Sunt o persoană modestă. Nu mă consider mai presus decât ceilalți.

-Putem începe?

-Desigur! Te rog...

-Aș vrea să începem cu noua dumneavoastră creație: „Pasărea în spațiu”. Ce ne puteți spune despre forma sculpturii?

-Am petrecut foarte mult timp ca marmura galbenă să devină ca o oglindă, iar asta este ceea ce surprinde cel mai tare: strălucirea sa vie.

-Ce simțiți când o priviți?

-Simt că sunt cuprins de ceva înălțător, aproape neomenesc. O liniște asurzitoare îmi pătrunde în gând și sufletul mi-e învăluit de o pace atât de liniștitoare... Am pus mult suflet în ea.

-Dar ce înseamnă „Pasărea în spațiu”?

-Scopul artei este ca aceasta să îndemne la reflecție, adâncire. Fiecare lucrare reprezintă un proces de vindecare pentru însuși artistul.

-Ce simbolizează această creație? Mulți nu o pot înțelege.

-Este o pasăre care te duce cu gândul la sufletul omului, ce încearcă să urce cât mai sus.

-Ce planuri de viitor aveți?

-Simplitatea este planul meu de viitor, deoarece simplitatea nu este un țel în artă, dar ajungi fără voie la ea pe măsură ce te apropii de sensul real al lucrurilor.

Ana Dobre
Clasa a XI-a B

Au înflorit salcâmi

Au înflorit salcâmi!
Iar eu nu te-am uitat.
În aer zboară gâze,
Cu-n zumzet neîncetat.
Păsările-mi destăinuie
Cântecul uitării...

Au înflorit salcâmi!
Iar eu, tot nu te regăsesc.
În inima de piatră
Eu te-am păstrat...
Ca pe un glob de gheață,
Din Nordul îndepărtat.
Au înflorit salcâmi!
Tu, unde ești...?

Diana Vizitiu
Clasa a XII-a B

Secolul al XXI-lea

Noi suntem oamenii secolului 21. Băieți îndrăgostiți de băieți, fete îndrăgostite de fete... Băieți care arată ca fetele, fetele ca baietii. Suntem îndrăgostiți de reflecția din oglindă și de baietii din fotografiile de pe Facebook. Suntem atât de dependenți de independență... Dar noi, absolut toți suntem... creaturi egoiste, suntem atât de falși. Suntem închiși în sine, iar sufletul nostru este slăbit, avem mereu nevoie de cineva. Dar dacă ne deschidem, nimeni nu ne va înțelege. Adevărul e că nimănui nu-i pasă de problemele noastre. O generație unde există prea multă violență, unde oamenii nu mai au dreptul la propria opinie, unde suntem mereu judecați. O lume mizerabilă! Unde oamenii ne plâng în față, dar ne râd în spate!

Suntem ciudați și frumoși... gânditori, inteligenți... dar proști. Câteodată și naivi, dar mai ales visători. Visăm lucruri care, în viața reală, nu vor exista niciodată. Secolul nostru este secolul slăbiciunii. Suferim din cauza persoanelor de care suntem îndrăgostiți, pentru că ne-au dat papucii. Suferim pentru că suntem înconjurați numai de „prieteni falși”. Suferim din cauza părinților, care nu ne lasă până târziu afară, să ieșim cu amicii sau să dormim peste noapte la ei. Copii care fumează și consumă alcool, sau copii care își doresc numai haine scumpe și telefoane de ultimă generație. Majoritatea băieților nu-și mai doresc relații serioase, vor doar fete care să le satisfacă toate plăcerile. Iar fetele... Fetele au ajuns să se îmbrace ca niște dansatoare din cluburi. Le vedem în fiecare zi, la școală, cum își fac selfie-uri cu bustul generos sau nu, la vedere...Acum, relațiile nu se mai bazează pe sinceritate, respect sau iubire adevărată, ci mai mult pe satisfacere. Pe adolescenți, în ultimul timp, nu-i mai auzim vorbind de teme, nu le mai place școala. Generația în care copiii nu mai sunt copii!

Suntem stresați, ne gândim doar la bani. Judecăm lumea, râdem de felul în care se îmbracă. La ore nu mai suntem atenți, ne gândim doar la băiatul frumos din școală, care ne-a spus „bună” pe hol. Plecăm de acasă, pentru că părinții nu sunt de acord cu relația noastră cea nouă, tipul fiind mai mare cu 10 ani. Ne certăm cu prietenii, pentru că avem viziuni diferite. Și toate astea... pentru că le permitem. Nu putem să ne afirmăm pentru că în noi domnește frica. Ne lăsăm judecați de cei care vor să ne ia drepturile de oameni. Este trist, dar cel mai trist este că acesta e adevărul!

Cum ar fi să spunem mereu adevărul? Să ne urmăm mereu sufletul și inima? Să gândim mereu de două ori înainte de a spune ceva?...Cum ar fi ca familia să fie mereu pusă pe primul loc? Ca profesorii să fie cei mai buni prieteni ai noștri? Iar cei mai buni prieteni, frați și surori?... Cum ar fi să nu mai existe sărăcie, droguri și băuturi? Cum ar fi să fim mereu fericiți, să ne gândim mai mult la cel de lângă noi, să punem mereu suflet în tot ceea ce facem? Dar ce-ar fi dacă acest „cum ar fi” l-am înlocui cu „haideti să facem ceva pentru lumea asta, pentru noi”? De ce să punem atâtea întrebări, când putem să ne răspundem și singuri?

Trebuie să stăm liniștiți, că tot ce vedem în jurul nostru putea fi și mai rău. Să încercăm să trăim cu maximă intensitate, să nu ne schimbăm deoarece vorbele vor veni mereu de peste tot. Noi alegem ce este bine și ce este rău și care este drumul nostru în viață. Să știm mereu că, într-o zi, o să ajungem și noi cineva. Trebuie să ne ridicăm mereu singuri și să nu ne bazăm pe faptul că, dacă o să cerem, mereu o să ni se dea.

Și acum putem afirma că acesta este secolul 21, unde oamenii sunt făcuți după un șablon. Vrem să schimbăm asta, dar nu facem absolut nimic. Prin urmare, acceptăm și continuăm.

Aceasta este viziunea mea, așa văd eu viața din ziua de azi, adolescenții din ziua de azi. Cu siguranță mai există și copii care au rămas la stadiul de copii. Care învață și-și ascultă părinții, care nu se dau în vânt după cele mai scumpe lucruri, care nu-și doresc de acum o „iubire pentru totdeauna” și care-și doresc să copilărească cât mai mult posibil, pentru că, să fim sinceri, copilăria este cea mai frumoasă parte din viață, iar la sfârșit o să regretăm că nu am petrecut-o așa cum trebuia.

Vreau să cred că aceasta nu este generația secolului 21, ci „GENERAȚIA CU SUPER-PUTERI!”

*Andreea Ungureanu
Clasa a XI-a C*

Înecutul de cake vineau să uit...

Draga mea,

Aș începe această scrisoare cu un „Te iubesc!”, dar știi că am refuzat mereu să o fac.

Am lăsat inima să vorbească pentru mine... Era nebună, vorbea de una singură. În fan-tezia asta, numită dragoste, trăiam mult și bine, chiar dacă îmi amăgeam sufletul. Tu știi că surâsul de pe buzele tale mă face să mi iau zborul dintre norii învolburăți numiți oameni, până la capătul lumii și înapoi. Printr-o singură privire paralizam, ajungeam sclavul tău, fără a mă mai putea controla. Pierdeam nopțile cu gândul și sufletul la tine, dar niciodată nu am reușitsă te găsesc în negura inimii tale...

Acum îmi caut sufletul: Beat de iluzii și de ochii tăi căprui,
De părul tău lucios, culoarea lui...
Familia-i plecată, m-ai lăsat al nimănu,
Ai plecat mult înainte de-a pleca fără să spui.
Acum las timpul să curgă, să mă spele de tine,
Peste tot teatrul tău, o să toarne cortine.
Hohotele tale de hiene haine
Le-aud tot mai încet...
Adio, rămâi cu bine!

*Andrei Băicoianu
Clasa a X-a C*

Stih pentru ea!

Gândindu-mă că te gândești,
 că mă gândesc la tine,
 gândesc că trupul tău uns cu licoarea unui dement,
 mă privește în ochii plini de iubire.
 Iubirea ta, dragă!

M-aștern pe iarba fermecată de soarele fulgerător,
 gândind o poezie.
 O poezie despre al tău strălucitor,
 spulberat de a ta tărie; tărie de coniac
 Sorbită dintr-un pahar cu lac.

M-aștept la o beție profundă.
 Cred că nu te voi mai zări!
 Mă sting, crezând că o să meargă totul ca la carte.
 Îmi pun capăt, sorbind
 sângele otrăvit din corpul tău dezgolit.

*Adriana Bianca Ciurel
 Promoția 2017*

Jurnalul unui copil

Dragă jurnalule,

Stai așa că nu-i așa. Deci, să-ți povestesc.

Eram acum 2 zile cu baietii la chef. Ca tot omu' am ieșit și noi să ne distrăm. Se lăsase seara, toată lumea era fericită, eu îmi doream extrem de mult să mai pot rămâne. Vorbisem cu părinții mei și totul era stabilit. Vremea plecării: a doua zi. Timpul trecea și parcă din ce în ce era mai bine.

Ora 01:00 dimineața m-a prins făcând lucruri total ieșite din comun... Ieșite din comunul meu, pentru că niciodată n-am mai vorbit cu o fată. Să fim serioși, nu la modul ăsta, cu o fată ca ea. Adică totul era diferit. La ora aia cineva mă provocase să bag o tipă în seamă și am acceptat, okey... Știam că n-o să dureze mult, mereu m-am întrebat de ce? Dar tot nu mi-am găsit răspuns... și... era okey... mergea totul super, spre mirarea mea și am continuat să vorbim până a doua zi. Și da, au încercat amicii mei să mă distragă, dar era diferit... Știu... am folosit replici de genul „ai grijă de tine”, „culcă-te că e târziu”, „sigur nu vrei să dormi?” și n-a funcționat... Știam deja că ceva e în neregulă, adică de fiecare dată vorbeam normal, adică nici eu nu accentuam unele domenii sau intram în lucruri sentimentale, dar de asta simțeam ceva din partea ei.

Și de data asta știam că nu vrea vreo temă sau ceva... pentru că eu am băgat-o în seamă. Am continuat să vorbim, chiar mai mult decât vorbeam cu prietenii mei. Eu îi dădeam mesaje, ea îmi dădea mesaje... până azi.

Evident, mirarea mea cea mare a fost când am văzut-o astăzi pe holul școlii. Am stat puțin, am trecut pe lângă ea, nu m-a observat. M-am întors crezând că poate, poate... Eh, mi-am luat gândul și mi-am continuat drumul.

Am continuat s-o văd pe hol, pe drum, am ajuns să cred că este o coincidență prea mare. Dar ea se schimbase și nu știam de ce.

I-am dat mesaj, parcă totul revenise la normal, până când eu am cerut niște explicații. Am întrebat-o „cu ce am greșit?“, ea dându-mi explicații complet absurde. Am trecut cu vederea și am continuat să vorbim ca și până atunci. După puțin timp, mă întorc în acel loc unde am văzut-o pentru ultima oară.

Eram buni prieteni. De ce doar buni prieteni? Nu-mi explic. Dar îmi plăcea așa, știam că nu sunt complet, dar mă obișnuisem cu ideea că poate așa e cel mai bine. Au trecut 2 luni de atunci. După toate clipele petrecute, oarecum împreună. Să fim serioși, am fost cu prietenele ei la film și am vorbit enorm de mult. După toate astea, mi-am luat inima în dinți și i-am spus tot ce simt pentru ea. Alesesem locul perfect pentru o amintire de neuitat, un loc de care mi-aș fi adus aminte oriunde în lume.

Ea era deja acolo, puțin speriată. M-am apropiat ușor, cu buchetul de trandafiri și ciocolată. Credeți-mă că i-aș fi adus orice. Am luat-o de mâini și cu o voce blândă-am spus tot. Sunt genul de persoană care spune tot. Ori începe, se naște ceva, ori e mort definitiv.

A început să plângă. Am luat-o în brațe și, pentru câteva minute, timpul s-a oprit în loc. Nu știam ce-am făcut de este în starea aceasta. Crede-mă că dacă se putea, eram și mai aproape de ea. Îi simțeam bătăile inimii, din ce în ce și mai alerte.

De-odată se aude încet: NU!

Mi s-a făcut rău. Cum? Stai ce? Eu credeam că...?

Apoi a fugit.

Eu am căzut și am stat ceva timp jos, crezând că visez. Așteptam să mă trezească cineva.

„Atât timp?“... „Degeaba?“... „Nicio explicație?“... „De ce?“. Acestea îmi erau gândurile la vremea aceea.

De atunci n-am mai vorbit o lungă perioadă. Mi-a rămas doar să scriu. Am început să compun și să privesc trecutul. Încă mă mai gândesc la ea. Oare o să-mi mai răspundă la mesaje? Încă mai țin la ea. După puțin timp, mă întorc în acel loc unde am văzut-o pentru ultima oară. De la distanță... o privesc. Era chiar ea. N-am putut să cred. Chiar era ea. M-am apropiat, iar apoi m-am întors. Nu puteam da ochii cu ea. Mă pregăteam să plec...

„DA!“

Stai ce?

„Răspunsul meu a fost DA!“

„Și de ce ai fugit?“ „Da! La ce?“

„A trebuit să aleg...“

Dragă jurnalule,

Ești singura mea amintire frumoasă din viață și îți scriu...cu lacrimi în ochi că încă mă mai gândesc la ea.

Mi-a spus că a avut probleme, examene, că părinții ei s-au certat, că a ales ce a fost mai bine pentru mine. Dacă știa cât de mult țineam la ea puteam trece peste chestiile acestea, împreună. În viață alegem. Mereu există loc de a alege între ce vrei să faci și unde vrei să ajungi.

Și după toate astea, încă mai vorbim de câteva ori pe an. Îmi place să-mi aduc aminte de... greșelile mele. Nu regret absolut nimic.

*Aur Auruș
Clasa a X-a B*

Simțiri primăvăratice

Dragul meu scump și mult prea iubit,

Distanța nu mă împiedică să nu mă gândesc la tine, la noi, la locul unde ne-am petrecut cele mai dulci clipe. Gândurile îmi topesc îndoielile că aș putea renunța la tine vreodată. Inima îmi clocotește de iubire și bate ca o nebună, biciuită de neputința de a fi lângă tine în aceste momente.

Zâmbetul larg și mireasma ta sunt singurele lucruri ce îmi amintesc de tine.

Nu știu dacă voi mai putea vreodată să te strâng în brațe și să simt căldura sufletului tău tânăr. Nu știu în ale cui brațe să mă ghemuiesc și să îmi cânt iubirea. Cine mi-ar putea alina dorul și dragostea aceasta care este încă atât de puternică? Ea crește de la zi la zi, iluminată de aceeași dorință: de a ne acorda șansa pe care o merităm amândoi.

Dragostea nu o pot exprima în cuvinte. Nu aș putea să o rezum în rânduri sau pagini, dar aș putea să ți-o demonstrez prin fapte... Așa că lasă lumea ta și pătrunde în tainele sufletului și ale minții mele, acolo mă vei găsi. Dă-mi voie să fiu singura și cea mai apropiată de tine. Cred că merit, cred că sunt singura ce poate parcurge acea distanță de o milă, neobosită, pe nerăsuflăte, pentru tine, pentru dragostea ta copleșitoare, singura ce crede în tine și în cine ești tu cu adevărat.

Iubite, nu vreau să îmi spui ceea ce vreau să aud.

Vreau să fii sincer cu tine însuși și să-mi dai dreptate doar atunci când este cazul. Nu vreau ca povestea noastră să fie mediatizată, vreau să o împărțim la doi, doar noi.

În timp de iarnă, corpul îmi va fi lipit de al tău. Mâinile mi le voi încălzi în păru-ți des și mare. Nu voi simți frigul sau inima de gheață a celor din jur.

Nu voi avea nevoie de focul din șemineu pentru a simți căldură.

În diminețile târzii, inimile noastre înflăcărâte vor fi capabile să trezească grădina la viață.

Un simplu „te iubesc” ar însemna mult prea puțin pe lângă ceea ce simt eu pentru tine. De aceea, îți spun că te iubesc din tot sufletul. Te iubesc cu tot ce am și mi se cuvine!

Te iubesc azi, te voi iubi mâine, te voi iubi mereu, fără să știu unde va lua sfârșit drumul nostru. Te iubesc fără să existe un motiv. Te iubesc pentru că...exiști!

Niciodată distanța dintre noi doi nu a fost mai mare. Dar oare, distanța a întărit vreodată o iubire așa de tare?

Dar eu te aștept. Aștept tot ceea ce îți aparține și da, te aștept pe tine!

*Antoaneta Elena Bălan
Promoția 2017*

Am întrebat...

Am întrebat marea de tine,
Mi-a spus că nu te-a mai văzut.
Am întrebat pământul unde ai plecat.
Mi-a răspuns posomorât,
Că el nu-ți mai cunoaște pașii de mult.
Nimeni nu știe nimic de tine.

Am întrebat vântul de tine,
Iar cu un vuiet trist și rece,
Mi-a zis că-n calea lui prezența ta nu trece.
Am întrebat soarele, luna și floarea ce-nflorește.
Mi-au zis că n-au văzut de mult pe cel ce le iubește.
Am întrebat inima și mi-a răspuns
Că te-ai ascuns în labirinturi necunoscute.

*Diana Vizitiu
Clasa a XII-a B*

Oasele-mi tremură, stare de înmormântare,
După mult timp, iarăși mă doare.
Plec cu capul în pământ, să nu mă-mpiedic.
Am părăsit locul pe care reușisem să-l revendic.
Stoluri am în minte, goluri am în minte.
Vechiul „eu” mă prinde, nu-mi este bine.
Privesc prin obiecte și persoane,
Sufletu-mi doarme,
Prins în transă, rostesc cuvinte
Fără rost, prostesc mă pierd printre...
Nu am să plâng, mândria nu-mi permite,
Sentimente vii devin sentimente morbide.

*Sergiu Cîrstea
Clasa. a XII-a B*

Jubine

de Evghenii Evtușenco

Te iubesc mai mult decât natura,
Fiindcă tu natura ești,
Decât libertatea mi-ești mai dragă...
Fără voi, ca un ocnaș trăiești.
Te iubesc mai mult decât se poate,
Cât de mult să înțelegi, nu poți.
Fără noimă te iubesc întruna...
Și când beau și atunci când spun prostii,
Mult mai mult decât pe mine însumi.
Te iubesc! Vreau sigură să fii.
Te iubesc mai mult decât pe Shakespeare,
Decât toate cele pământestești,
Mi-ești și decât muzica mai dragă,
Pentru mine, muzica tu ești!

*Cules de
Andreea Ungureanu*

Eh...

O zi cu nori, cu soare.. O zi în care îmi dau seama că trebuie maturizare, o zi în care toate speranțele îmi sunt spulberate... Îmi dau seama de ceea ce pierd, de faptele mele, fie de greșeli, fie de prea multă bunătate... Învăț pe tot parcursul acestei vieți câte puțin din fiecare experiență. Învăț să nu mai tolerez totul, învăț să complic viața pentru a simți că o trăiesc, învăț să apreciez „puținul”, învăț să tac și să ascult. Învăț că frumusețea absolută a clipelor este doar temporară, că nu va dura o veșnicie. Viața ne pune la încercare, ne pune piedici pentru a ne face puternici. După fiecare luptă cu noi înșine, cu subconștientul nostru, vine fericirea. Toate aceste lucruri se întâmplă pentru a o cunoaște, pentru a-i da un sens în viața noastră. Fericirea se găsește în orice lucru mărunț (fie într-un gest, fie într-o faptă bună), de aceea trebuie să apreciem „puținul”. Și iar vin speranțele, dorințele, fie în ideal, fie în iubire... Și iar suntem dezamăgiți și iar viața... Nici nu o mai înțeleg... Probabil, cu timpul...

*Ștefania Bicu
Promoția 2016*

Inundare

Mi-ai inundat sufletul
Cu vorbe, cu priviri, cu vise.
L-ai transformat într-un lac,
Cu păsări, cântece și flori.
Te-ai scufundat în el,
Plin de tristețe și durere
Și mi-ai dăruit un mac,
Plin de viață și iubire.

Eu ți-am inundat inima
Cu ploi, cu vorbe care dor.
M-am scufundat ca să mor.
Dar tu m-ai prins ușor, cu mâna,
Dându-mi...fiori.

*Diana Vizitiu
Clasa a XII-a B*

În anul lumii

De ceva vreme, mă simt străină. Trăiesc într-un univers greoi și lipsit de semne reale de viață. Inspirația și-a părăsit de mult așternutul și totul pare să se piardă după un paravan de gheață. O altă lume, complet diferită de ce știu, de ce pot percepe...

Oamenii nu sunt capabili să trăiască singuri. Sunt ființe cu un grad de nesiguranță mult prea ridicat pentru a-și putea duce crucea singuri. Și apoi, creația... Divinitatea a scos la iveală două trupuri care să se completeze. Și așa ar fi, dacă tot ceea ce se petrece n-ar fi o bombă declanșată accidental. Oamenii sunt oameni și au nevoie de sprijin. Dar ce te faci atunci când rațiunea umană nu mai acceptă sfat? Când nu mai are timp de răgaz și răbdarea rămâne doar o veche amintire, specifică erei fără tehnologie? Ce te faci atunci când din om devii ne-om? Leac? Antidot? Nici vorbă!

Mi-am pierdut de mult speranța. Lumea e un haos, un infern fără un stăpân capabil să o urnească. Lumea e un spațiu îngust, străin de propria sa origine.

Iar eu... sufăr de nevroză, sau așa ceva... Mă simt complet inutilă, străină de lume, de trup, de tot.

*Antoaneta Elena Bălan
Promoția 2017*

Regina

A venit cu pași mici, a călcat pe zăpadă,
 A topit tot, picioarele încep să o doară.
 Pășea desculță pe pământul înghețat,
 În urmă lăsa ghiociei, se îndrepta spre un palat.
 A trimis înainte mesageri păsări mii,
 Călca timidă și înverzea câmpii.

Are mantie mare pe umeri, din flori.
 Păru-i e verde, stârnește fiori.
 Tenul e alb, puțin îngrijorată,
 Tare frumoasă și specială fată!
 Ajunge la poarta castelului și bate...
 Nimeni nu aude și nu vede ale ei fapte.
 Împinge în poartă, aceasta se dărâmă.
 Ajunge pe tron, ia un sceptru în mână.
 Își pune pe cap încrezătoare coroana,
 Acum ea conduce: regina Primăvara.

Noelia Lorena Lupu
 Clasa a IX-a C

Reacții chimice în... IUBIRE
(poezie dadaistă)

Am văzut-o la chimie, ce frumoasă era!
 Fluturii iubirii sunt unici pentru fiecare
 persoană.
 Împreună trecem peste toate.
 Ea este primăvara lui.
 Privind acei ochi căprui.
 Într-un ocean al ochilor mă pierd.
 Ești oxigenul vieții mele
 Și tu ești H₂O-ul fără de care nu pot trăi.
 Iubirea ta mă ține în viață.
 Mă văd perfect în ochii tăi căprui,
 Îți spun mereu totul, ție ți-e greu să spui.
 Ochii tăi sunt albaștri ca turnesolul în baze.
 Așa că am luat cuvântul static.
 Cum apa este vitală pentru omenire,
 Așa ești și tu vitală pentru mine,
 Nu pot de tine să scap,
 Pentru că vieții mele îi pun capac.
 Viața mea fără tine n-are rost,
 Nu ești lângă mine totul merge prost,
 Căci iubirea ta îmi colorează sufletul,

Precum fenolftaleina reacționează în mediul
 bazic.

Noi suntem cărbuni,
 La presiune ne transformăm în diamante.
 Eu sunt un acid, tu reprezinți baza,
 Ne neutralizăm, suntem nuli ca apa.
 Precum chipul tău se reflectă în lună,
 Frânturi de suflet îți pun la picioare, străine.
 Ești reacția ce îmi arde sufletul când te
 privesc.
 Iubirea noastră efervescentă,
 Ca tableta de vitamina C
 În apă „bâldâbâc, bâldâbâc” face.
 Cel mai frumos sentiment, când te privesc
 și mă privești.
 Iubirea nu se creează, nu se distruge,
 Iubirea se transformă.
 În ochii tăi am văzut lumina pură.
 Dragostea ta îmi oxidează inima,
 Ești valsul ce-mi alină sufletul
 Și trandafirul meu catifelat.

Clasa a X-a B

Înântuni din viață

Viața-i așa dură când n-ai pic de ajutor,
 Și nime' nu gândește că un timp îți ia și mori,
 Durere, suferință, în cap și-n sânge am...
 V-aș da-o vouă, da' nu pot, e a mea, am primit-o ca pe-un dar...
 Și stau nopțile, nu dorm, mă gândesc la tot ce trece,
 Dar nu pot să trec peste tot ce-i rău și doare,
 Fericirea e acolo, zici că-i bine, da' dispere.
 Plâng, lacrimile mele curg în jos la vale,
 Încerc să le prind, să le pun la loc, dar nu am putere,
 Se duc în jos și cad, se pierd.
 Într-un moment poți muri și asta e nedrept
 Te lupți cu viața de parcă-i avea vreun rost...
 Și crezi că va fi bine, dar totul e anost,
 De prisos, te zbați și continui să lupți.
 Va veni și vremea când toți picăm...
 Și nu e timp... și-acum îl pierdem!
 Și doare mai tare decât un copil ce mama nu-și mai vede.
 Se-ntinde pe jos, țintă ochii-n tavan,
 Speră c-o va revedea, dar totul e amar,
 A înțeles, a dispărut, n-o va mai vedea niciodată...
 Dar oare puștanul ăsta va avea o viață dreaptă?
 Nu, serios vorbind, îi va fi greu și poate nu va reuși,
 E mic copil și fără putere nici măcar pentru-a zâmbi
 Și este greu, îl doare tot mai tare
 Și vede că viața asta nu-i așa cum pare,
 Se ridică de jos, își scutură capul năucit, privește în față
 Și vede că tot ce era micuț, a crescut deodată...
 Deschide ușa, singur, fără știință, e o mare provocare,
 Face primul pas într-o lume atât de mare
 Și nu știe ce se-ntâmplă-n viața asta, ce rost are?
 Viața oricum te lovește, din ce în ce mai tare.
 Îți ia tot pân' la ultima speranță.
 Doamne, eu cu ce-am greșit în viață?

Aur Auruș
Clasa a X-a B

Cu timpul ce curge prin
 venele tale,
 Se scurg iubirea și visele mortale,
 De tai o bucată din inima tristă,
 Numele meu e primul pe listă.

Cuvinte-s puține, iar timpul se duce,
 Pe când iubirea noastră devine mai dulce.
 Cu luna ce trece prin inimi și ramuri,
 E dulce iubirea privită pe geamuri.

Din nou ploi de stele se scurg pe perete,
 Inimile noastre oare de ce ascund secrete?
 Dar timpul se duce ca pasărea-n zbor,
 Vom țese pe veci povestea de amor.

Anastasia Ștefan
Clasa a XII-a D

Pentru ea

Stau. Privesc afară luna, e târziu.
 O noapte plină de singurătate, totu-i pustiu.
 Aștept să-mi limpezesc mintea, că dorul de ea
 Îmi provoacă stări de neliniște, n-o pot uita.

Și plină-i noaptea de singurătate,
 Parcă simt că nici inima nu-mi mai bate.
 Ea a plecat și visele mi le-a luat,
 Oare pot spune că de mine a uitat?

De ce simt că toate clipele cu ea se prăbușesc?
 De ce-mi apare mereu în cap? E firesc?
 Gândul că ea nu mai e a mea mă omoară!
 Cum am putut să las sa se întâmple asta aseară?

Trebuie să fac ceva, nu pot trăi așa!
 Fiecare amintire cu ea m-ar devasta.
 Ea e totul pentru mine și ea știe.
 Parcă o văd, dar e doar o fantasmagorie .

Alexandru Preda
Promoția 2017

Nu sunt o bună cântăreață,
 Și nici poet nu m-am născut,
 Dar dacă ar fi să îți spun un lucru
 Din suflet izvorât,
 Vreau să știi că te iubesc din clipa când te-am cunoscut.

Nu-ți fac serenade-n noapte
 Și nu-ți declar mereu iubirea mea,
 Căci cuvintele-s deșarte,
 Iar faptele stau în puterea mea.

Nu știu versuri ca să scriu,
 Rimă n-am, creez zurliu.
 Să gătesc îmi e cam greu,
 Cuțitu-mi fuge derbedeu,
 Iar cuptorul, la nevoie,
 Nu e prietenul meu.

Și deși sunt cam stângace,
 Gândurile nu-mi dau pace.
 Așa stresantă, arogantă și puțin cam
 ignorantă,
 Tot mereu mi-e gândul meu,
 La chipul și la zâmbetul tău!

Să citesc e tot ce-mi place:
 Crimă, dramă și romance.
 Și să știi, nu stau ca pe ace,
 Când cartea și ale sale foi
 Sunt propriul meu univers.

Antoaneta Elena Bălan
Promoția 2017

O clipa pierdută

Pui mâna pe singurul lucru rămas din mine,
 Spui deseori cuvinte ce trec exact prin minte
 Încă ești... vei fi... și poate chiar ai fost,
 În gând te am pe tine și te port,
 Aș merge înainte, dar nu pot, sunt dator și n-am cost.
 Eu fără tine, tu fără mine, parcă totul e anost.
 Am încercat, n-a mers, dar niciodată nu mă las,
 Nu te am, dar mă ai... Hah, mai este doar un pas.
 Dar stau și scriu, nu dorm noaptea... Visez cu ochii deschiși
 Și spun mereu minciuni și supăr pe cei de lângă mine, știu.
 Și-mi pare rău, n-am vrut și nici n-am intenționat.
 Ți sunt eu, nu pot să mă schimb, ce zic...? Poți s-o iei ca pe un fapt.
 Și e frumoasă, simpatică, are tot, nu vreau să se schimbe.
 Ceva ne împiedică... ca și tine, nici eu nu am cuvinte.
 E așa de grea viața, ba acasă, ba la școală...
 Da' cu un gând la ea, parcă trăiesc a doua oară.
 Pare un vis, pare un basm, tot ce scriu poate fi de nesuportat,
 Dar dacă n-ai trăit, îți spun că nu ești câștigat.
 Închei aici, să fie tot frumos, să ies din scenă, să închei totul,
 Să rămână un... „a fost”
 Și tot ce vreau să spun pentru a-ncheia aceste rânduri,
 E bine să ne dorim, să fie bine, să simțim!
 Că pân' la urmă... celebra vorbă:
 „Suntem ceea ce iubim”

Aur Auraș
Clasa a X-a B

A doua oară

Nu o să îți vină să crezi ce mi s-a întâmplat!
 Tu, acolo departe, strălucind neîncetat.
 Eu aici, găsind o altă comoară,
 Îndrăznesc să mă rănesc o a doua oară!

Să nu îți faci griji, suflet!
 Tu acolo singură nu ești.
 L-am trimis la tine, pe al meu suflet.
 Ai tu grijă de el, păzește-l de triste povești.

Georgiana Bageac
Promoția 2016

Tu nu putrezești, nu îmbătrânești.
 Ține-l la tine, ferește-l de astă comoară,
 Nu-l lăsa să-l atingă cu a ei povară.
 Îți aparține, e creația ta. Să-l păzești!

Eu stau aici, eu protejez și vindec.
 Șlefuiesc astă nouă comoară,
 Vreau să o păstrez pentru o a doua oară,
 Pentru o altă primăvară.
 Vreau să o iubesc, să o amestec
 cu mine, cu tine, a nu știu câta oară!

De'a valma..

Artistul străin atelier.
Artistul nu se consideră artist,
Dar se identifică cu arta.
Artistul, când vrea să picteze,
Face următoarele lucruri:

Inspiră:
1, 2, 3

Expiră:
3, 2, 1

Bună, străine!

Bună, străine!
Îți mai amintești când, sub cerul senin de vară,
Ne plimbam fără să știm cine se uită la noi de afară?
Eram doar noi și iubirea noastră.
Noi, împreună, zburând spre altă lume măiastră.

Bună, străine!
Îți mai amintești cât de mult am suferit
Atunci când tu ai plecat?
Eram doar eu și durerea mea,
Ce tu nu o puteai observa, fiindcă erai deja cu alta.

Bună, străine!
Aș vrea acum să știi,
Că în viața mea nu te voi mai primi.
Degeaba stai afară acum
Și strigi cum ne iubeam sub cerul senin, pe drum.

Bună, străine!
Aș mai vrea încă ceva să știi.
Cândva erai iubit, adorat,
Dar acum ești doar uitat.
Nu îmi pare rău să te anunț,
Roata s-a întors, eu la tine renunț.

Tu mă vrei, mă cauți acum,
Dar eu am uitat de mult acel drum.
Regreți, suspini, dar vreau să știi
Că îmi e mult mai bine fără tine în ale mele simțiri.

Bună, străine!
Vreau să știi că sunt vindecată acum.
Am sufletul deschis, dar pentru tine nicicum.
Vreau să mă trezesc acum, într-o dimineață cu rouă...
Lângă o iubire nouă.

Și lasă pensula jos. El nu se consideră
artist.

El se simte neputincios în fața propriului
suflet.

Artist,
Artist,
Autist

El nu se mai poate exprima prin creație,
El se manifestă doar prin prostrație.
Artistul, în timpul lui liber, nu pictează,
Dar se identifică cu arta...
Și respirația lui devine grea...

*Anastasia Ștefan
Clasa a XII-a D*

*Natalia Laura Lupu
Promoția 2017*

Gânduri

Mi-e frică să nu mă prăbușesc ca o stea călătoare în abis,
 Mi-e frică că ce am trăit până acum să nu fie doar vis,
 Mi-e frică să nu fiu o săgeată ce nu ajunge niciodată la ținta sa,
 Mi-e frică să nu ajung într-un moment când nu voi mai putea.

Mi-e teamă că idealuri nu voi putea să ating,
 Mi-e teamă că nu o să mă audă nimeni când strig,
 Mi-e teamă că nu o să pot să îmi împlinesc vise,
 Mi-e teamă că ce îmi doresc o să fie doar cuvinte scrise.

Mă sperie ideea că mâine dimineață nu o să mă mai trezesc,
 Mă sperie faptul că sunt om și pot să mă îmbolnăvesc,
 Mă sperie răutatea ce în jurul meu se înmulțește,
 Mă sperie mediul murdar în care un copil crește.

Mă gândesc că există încă atâtea lucruri bune,
 Mă gândesc că sunt persoane care mă iubesc pe bune,
 Mă gândesc că lumea perfectă nu va exista,
 Mă gândesc că totuși mă pot bucura de lumea mea,

Pot spera că prietenii nu mă vor părăsi la greu,
 Pot spera că pot face uneori ce vreau eu,
 Pot spera că voi avea parte de bucurie într-o lume rea,
 Pot spera că toate se vor întâmpla!

*Noelia Lorena Lupu
 Clasa a IX-a C*

Nu mă regăsesc nicăieri,
 Pentru că n-am aflat despre acel loc,
 Așa-zisul loc Interior.
 Nu mă regăsesc în nimic
 Și nu mă potrivesc,
 Așa cum mi-aș fi dorit;
 Nu mă regăsesc printre ei,
 Sau ele sau printre voi,
 Sau toți; eu nu vă recunosc.
 Nu mă regăsesc acolo sau aici,
 Nici azi, mâine sau într-o altă zi.

Și nu am de gând să mă plâng,
 Însă, nu așa trebuia să ajung;
 Și nu-mi pot găsi locul
 În această realitate,
 Din care nu mai simt demult
 Că fac parte; iar...
 În orice destinație, în care mă voi opri,
 Atâta timp cât locul meu
 Nu-l voi putea găsi,
 Nu o să mă gândesc decât
 La tot ce aș fi putut fi...

*Anastasia Ștefan
 Clasa a XII-a D*

Insula cețoasă

Este prima zi dintr-un șir îndelung de zile ce vor urma din expediția mea pe mare. Mă numesc Eliot Morgan și am 21 de ani. Tatăl meu este căpitanul unui faimos vapor din Anglia, inițiatorul celor mai multe expediții și descoperitorul unor lucruri uimitoare ce i-a ajutat pe toți locuitorii Angliei din toate clasele sociale. Iar eu, ca primul născut, vreau să-i calc pe urme și să-l depășesc, de aceea am ales să mă alătur navei Lusitania.

Dar acesta nu e singurul motiv pentru care am ales să plec în această călătorie îndelungată. Motivul principal a fost ea: Emma, prima mea prietenă din grădiniță, prima mea iubită din liceu. Cu o lună înainte, voiam să-i zic să ne logodim, urma să-mi mărturisesc dragostea și admirația infinită ce i-o port, dar ceva s-a rupt între noi, ceva s-a destrămat, a devenit distantă, a devenit agitată, de parcă o vinovăție sumbră îi acoperea inima și, dintr-un oarecare motiv, nu mai putea vorbi cu mine la fel cum făceam de când eram mici.

Acum sunt înconjurat de echipajul acestei nave, încercând s-o uit, încercând să-i uit chipul din ziua în care s-a despărțit de mine. Sunt secundul comandantului și asta necesită toată atenția mea, atenția care ar fi fost îndreptată... nu contează, nu vreau să-mi aduc aminte. O clipă de neatenție și... țipete, zgomote, oameni alergând de parcă ar fi luat foc, catarg rupt și simt apa cum îmi ajunge până la genunchi.

Dar gândul meu e încă departe și nu îmi dau seama că mă scufund decât în clipa în care nu mai pot să respir, în care mă zbat să ies la suprafață, dar nu pot, ceva mă trage în jos, ceva mă ține legat de acest vas. Închid ochii, este prima zi de grădiniță, o fată micuță cu ochii mari și părul creț se joacă singură, pare prinsă într-o lume a ei, în care nimeni și nimic nu poate intra. La un moment dat îmi dau seama cine e: e Emma. Mă uit la ea mai atent, iar ea se întoarce, privindu-mă cu acei ochi mari ai ei care m-au făcut să o iubesc. Vrea să zică ceva, dar... deschid ochii simțind o durere puternică și lacrimile pe obraji. Mă ridic, dar nu văd nimic în afară de o ceață deasă și un soare pal, imaterial, ce de abia se descifrează. Pun mâna pe jos, încercând să mă ridic, însă în clipa în care vreau să fac asta cad înapoi, pipăi mai cu atenție locul în care m-am sprijinit și-mi dau seama că e o nucă de cocos. Mă sprijin de cocotier să mă ridic, dar în clipa următoare leșin, intrând în visul cu Emma de când era la grădiniță, de când nu mă ura.

*Mădălina Dima
Clasa a XI-a C*

Chipul tău fiind muza mea,
Iar trupul tău-lume,
Zâmbetul tău mă face să devin absent,
Buzele tale mă fac să mă agit necontrolat.
Nu ești reală, probabil doar te-am visat.
Doar privindu-ți mâinile am senzația că le simt,
Doar gândindu-mă că te țin de mână fiori mă cuprind,
Abdomenul tău e ca un câmp ce trebuie arat cu sărutări
Picioare care cer același lucru, n-ai nevoie de schimbări.
Încă nu-ți cred existența, căci este imposibil,
Să deții acest aspect divin este neverosimil.
În jurul tău până și îngerii pălesc, o auroră se creează,
Oamenii te văd. Ziua te admiră, iar noaptea te visează

*Sergiu Cîrstea
Clasa a XII-a B*

Bătrânețea:

„Perioada în care greutățile nu încetează să apară, dar totodată lucrurile bune vor apărea cu aceasta. Un glas subțire, un strigăt de copil, îi mângâie auzul dintr-o cameră alăturată. Un copil ce abia a învățat să meargă și să vorbească își striga bunica cu atâta fericire. Bătrâna, cu mersul agale, se îndreaptă spre prunc cu o cană de ceai. Așa-i bătrânețea: cu probleme, dar frumoasă!

Cei ce nu au un bătrân să-și cumpere. Aceștia știu cum să îți însenineze viața! Bătrânețea este ultima treaptă pe care omul hotărăște să poposească, deoarece trecerea timpului îți pune amprenta schimbând totul în jur.

Amintirile... Amintirile sunt o caracteristică a acestei perioade din viața fiecăruia. O cutie prăfuită ce conține poze alb/negru îi aparține bunicii. Aceasta nu încetează să mi le arate și să depene amintirile. Era atât de tânără, cu un chip blajin. Dar anii au trecut, odată cu gingășia ei. De fiecare dată când gândul îmi zboară la ea, îmi aduc aminte de vorba: <<timpul zboară și anii nu stau în loc>>, așa că tinerețea este frumoasă și trebuie trăită.

Alteori, acest om mereu îți va fi aproape cu o vorbă bună, deoarece acesta a trecut prin viață și știe cum să rezolve problemele. Așa procedează și bunicul. Îmi sare în ajutor cu o vorbă bună, cu un gând frumos. Nu-i mare lucru pentru el, dar pentru mine reprezintă mult mai mult decât un lucru material.

Această treaptă a vieții, bătrânețea, nu este un chin. Este perioada în care avem mai mult timp liber pentru a reflecta asupra amintirilor, a retrăi momente, a sta la un ceai de mușețel alături de prietenii din tinerețe.”

*Valentina Irimoiu
Promoția 2017*

Cine te minte
Și cine te simte?
Nimic nu se prinde,
Nimic nu e ce vrea să pară.
Apa e turbure și când e clară.
Am trăit pe dos, așa c-am spart oglinda,
M-am ars cu plita.
Inadaptați, dar avem un țel în comun
Și fiecare câte un drum.
100 de metri, cad.
Totu-i alb,
Nu-i adevărat.

Am încontinuu un sentiment de déjà vu,
Văd viitorul sau sunt paranoic, spune-mi tu.
Care e diferența dintre lașitate și curaj?
Scriu cuvinte fără sens sau cu mesaj?
Caută-le rostul, descoperă propriul adevăr
Totul a-nceput de la un singur măr.
Mă întreb ce-aș face ca și zeu pentru o zi.
Aș spune „Distrați-vă, copiii!”

Tot timpul mi se dau sfaturi,
Dar sunt blocat între laturi.
Pătrățele mă-nconjoară, limitează,
Pătrățelele nu visează.
Mi-am făcut un drum. Pierdut prin labirint,
Las în urmă bețe de chibrit,
Nu-mi pasă de faptul că vreau să-mi pese
Nu-mi iese.

*Sergiu Cîrstea
Clasa a XII-a B*

Revedere

De te voi revedea vreodată,
Vom fi amândoi morți.
În ceruri vom zâmbi
Și ne vom privi ca prima dată.

De te voi revedea vreodată,
Stelele vor străluci ca marile iubiri
Și albele flori ne vor privi
Iubirea, cea de-o viață.

De te voi revedea vreodată,
Voi înflori ca ghiocelul primăverii.
Sufletul meu plătând va cânta melodia iubirii,
Iar viața noastră de apoi va fi minunată.

Diana Vizitiu
Clasa a XII-a B

Intro

O privea și nu-i venea să creadă că încă o mai simte. El trăda, dar încă mai simțea. Universul abia clădit se ruina pentru că el găsisese o portiță. Omule! Chip de lut! Ea este doar o stea, tu ai luna ta.

Luna părea tăcută, dar strălucea mai tare ca oricând. Strălucea din milă pentru trădarea simțită. Însă luna știa că deși a fost prima, steaua aceea va deveni într-un final stea căzătoare. În schimb ea, grandioasa lună, va domni la infinit. Iar el, omul, o va mai dori încă o vreme, uitând de steaua lui și realizând valoarea adevăratei pierderi...

Vreau să sărut cerul

Vreau să sărut cerul,
să ating un nor.
Vreau să mângâi marea și dorul,
să îmbrățișez curcubeul.
Flori albastre de cristal să plantez
în grădina Soarelui nemuritor!

Să înot printre stele,
în marea Universului;
să mă arunc în râpa destinului,
să plutesc pe marginea pustiului!

Astă lume de explorat
s-a stricat, s-a deformat.
Totul e anapoda,
omul pare să-și fi depășit cota!

Destinul necruțător a spintecat
a lumii soartă.
A fărâmat, a masacrat a noastră șansă!

Sufletul și-a pierdut nuanțele,
așa cum pământul și-a pierdut scoarțele.
Nu există dreptate pentru cei pierduți!
Stelele protestează!
Luna pare că dansează!

Ascunsul s-a desfășurat,
nu a cruțat.
Vor muri cu toții, vor dispărea culori.
Totul își pierde din valori.

Sensul s-a pierdut și el, deportat...
Soarta a pus lacăt, l-a izolat!

Georgiana Bageac
Promoția 2016

Elisabeth

Ceva neașteptat

Este o zi ca oricare alta, sunt o persoană ca oricare alta, cu un nume, o familie. Eu mă numesc Elisabeth Walter și locuiesc într-un cartier liniștit din Londra. Am 17 ani și merg regulat la lecțiile de balet ale domnișoarei Roses. Sunt singură la părinți și cam singură în general. Nu prea mă apropiez de oameni, nu fiindcă nu mi-ar plăcea de ei. Colegii de școală și vecinii sunt oameni cumsecade, dar într-un fel eu mă simt diferită de ei. Nu mă simt diferită doar prin felul în care arăt: scundă, păr foarte lung de culoare roșcată (încă de la naștere) și ochii verzi ca iarba primăvara; cu astea m-am obișnuit, atât eu cât și ceilalți apropiați mie.

Țin minte că, atunci când aveam vreo 10 ani, am auzit voci și în jurul meu am observat tot felul de luminițe care făceau un fel de dans aztec și recitau ceva ca o incantație. Când i-am spus mamei, aceasta a crezut că visasem și eu începusem să cred, însă mai târziu, în jurul vârstei de 13 ani, în timpul unui test la fizică, am început să aud din nou sunete, dar mult mai intense și cu un volum mai tare. Atât de tare încât m-am trezit țipând pe la jumătatea orei. În momentul acela am fost poftită foarte politicos la biroul directorului, dar fiindcă fusese prima mea abatare am scăpat doar cu o avertizare.

Acum am 17 ani, i-am împlinit acum o lună. După cum am spus la început, era o zi ca oricare alta în care eu, fata cu părul roșu și ochii verzi, alerg către stația de autobuz pentru a nu-l pierde. În stație îl văd pe el: Bryan Hols, în clasă cu mine, înalt, ochi căprui, păr negru. Cum îl văd, mă opresc din alergat, scot repede o oglindă din geantă și mă aranjez pe cât posibil, îmi îndrept coloana și merg, aparent sigură pe mine, către el. Ajung în stație și îl salut prietenos, la care el ridică mâna în semn de salut și îmi adresează un zâmbet. Acesta este un scenariu bun pentru ce doream să se întâmple, dar în realitate ajung în stație la fel de ciufulită ca atunci când plecasem de-acasă, mă urc repede în autobuz și mă ascund după o canapea pentru a nu mă vedea, însă e prea târziu, el mă vede și se așează lângă mine. Mi-a spus ceva, însă în acel moment am început să aud din nou sunetele, însă de data asta le auzeam ca pe niște șoapte, de data asta puteam descifra cuvinte. E vocea lui Bryan; nu, e vocea șoferului; nu, e doamna de alături.

-Ce se întâmplă cu mine?

-Ai spus ceva?

-Aaa, nimic.

-Aha, deci tu ce crezi?

-Despre ce?

-Despre Lacul lebedelor. Nu e baletul în care joci și tu?

-Ba da... Ăăă, scuze, eu trebuie să cobor.

De data aceasta, norocul fu de partea mea, deoarece- chiar înainte să mai spună ceva- eu am ajuns la stația mea.

Mădălina Dima

Clasa a XI-a C

Până și timpul de afară mă lasă rece.
 Chestii vor să mă-ncerce, totul trece.
 Pot enumera sentimente, dar toți le simt,
 Toți le-ncurcă și îi vezi pe toți că mint.
 Scenarii îmi tot fac, cred că mă-nșeală ochelarii,
 Mă trezesc și te văd, nu pot să te-ating,
 Te simt ca pe regalii.
 Nu știu cum să mă-mpart, știind că am doi de „eu”.
 Să vă zâmbesc sau să vă-njur? Decid greu.
 Ce tare e să fii un optimist" spune orice pesimist.
 Fără să știe că uneori până și eu sunt trist.
 Nu-mi ating așteptările, îmi forțez mișcările
 Mi s-a scârbit de scris, cred că se văd schimbările.
 Aș vrea să spun despre Sergiu niște chestii.
 Voi fi direct deci renunțați la impresii.
 Nu mă crede când spun că zic adevărul...
 Crede-mă pe cuvânt, vorba aia: „lupu-și schimbă părul”.
 Și ce-mi place să mă asemăn cu norul,
 Fiindcă nu-mi pasă din ce e format decorul.
 Ca pe orice om, mă atrage noul, probabil înțelegi
 Că noul devine vechi, nu prea contează ce alegi.

Închis între pereți, mult prea liniște.
 Vorbesc cu tine, nu ești aici, dar știi ce?
 Un dor crâncen vine-fuge,
 Timpul cu tine-i fulger,
 Tot ce-ți cer sunt sentimente.
 Cuvintele-mi pier,
 Nu-ți mai cer, îți cern ce simt.
 Cu silă de mine, capu' mi-e-n perne.
 Nu clipesc, melancolie aștern,
 Te simt, parcă ieri te-am sărutat.
 Acum mă macină, zici că-s viermi,
 „Sergiule, de ce gemi?”
 Îmi lipsești, am nervi.

Cuvintele-s tot ce pot lega,
 Ele nu mă pot renega.
 Prin cuvinte pot fi altcineva,
 Multe roluri ca la cinema.
 Nu dovedesc nimic, nu am de ce.
 Cuvintele m-au ales încă din pânțece,
 Ascult cuvintele din cântece,
 Ideea mi-a venit, dar vine momentul când trece.
 Nu am nicio plângere,
 Scriu, că poate aduc zâmbete.
 Ador să fiu eu, dar mă contrazic cuvintele,
 Toate trec, prinde-le.
 Tic-tac, tac-tic, nu se întâmplă nimic deosebit.
 Cuvintele au răsărit, scriu rar, e cumplit.
 M-au ales și totuși m-au mai ocolit,
 Mă simt ca Moșul în coșuri, obosit.

Sergiu Cîrstea
 Clasa a XII-a B

Lumea, în toată frumusețea ei

Era o zi mohorâtă de miercuri, era îngrozitor de înnorat afară, ieșeam de la cursuri mult mai devreme, era consiliu profesoral, multe lucruri de discutat, multe probleme de rezolvat...

Ieșeam din liceu, ajunseseam în stație, ne pregăteam să urcăm în autobuz, era o vânătoare de locuri, problema era că vânam locuri în picioare... ușa se deschise, ne îngrămădeam ca furnicile, care pe care se împingea mai tare, dar după 5 minute de așteptat la ușa autobuzului am renunțat... norocul meu: un alt autobuz avea să apară.

Când, în sfârșit a sosit autobuzul, mi-am făcut loc, așa cum cere „codul nescris” al urcării în mijloacele de transport în comun, reușisem, ajunseseam pe scara, mai departe nu puteam merge, pe când prietena mea se dusesse mai în spate. Eu nu aveam de ce mă ține, dar partea bună era că eram atât de înghesuiți, încât nu aveai nevoie să te ții, în cazul în care am fi căzut, am fi căzut peste cei din fața noastră, și tot așa, ca un joc ingenios de domino.

Până atunci, situația fusese acceptabilă, dar după aceea totul s-a înrăutățit. În spatele meu, un băiat, probabil clasa a 12-a, blond cu ochii albaștri, și cu o capacitate uimitoare de a face baloane de gumă, baloanele apăreau ușor și dispăreau repede... știu asta, căci sunetul produs la spargerea balonului îmi răsuna în ureche din 5 în 5 secunde!!! Băiatul vorbea în același timp cu o față care stătea rezemată pe umărul lui, probabil iubita lui, părea serioasă nu știu ce să spun, avea o voce frumoasă, dar și-o irosea pe niște subiecte stupide, care probabil îl făceau fericit pe campionul mondial de făcut baloane de gumă. Mă consolam cu gândul că o să ajung acasă repede, nu mai voiam să-l ascult pe individul trâncănind despre ce pereche de teniși își dorește- pe roșu sau pe verde? Asta era întrebarea care îi măcina creierul, probabil că și pe prietena sa o durea capul, nu știu cum îl suporta. Mai aveam o stație, și în sfârșit, se oprise din făcut baloane, prețuiam clipele de liniște, dar tocmai atunci lui i-a venit ideea să spună o replică ce probabil ar fi trebuit să fie o glumă: „Nu doar că lumea îți ia oxigenul de la gură, dar îți ia și dioxidul de carbon...” Doi dintre băieții de lângă el au râs, însă eu îmi pierdeam răbdarea. Mă gândeam la circumstanțele în care ar fi putut crește acest om, probabil învățase la școală pentru maneliști... Am fost convinsă de asta atunci când i-a sunat telefonul- avea ca ton de apel o piesă de o armonie „plină de ritm oriental”, ca să zic așa.

Din fericire, ajunseseam în stația la care trebuia să cobor, reușisem, scăpasem de coca..., de individul acela enervant. Rămasesem cu concluzia că nu mai iau niciodată acest autobuz...

Laura Nițu
Clasa a X-a B

D'ale lui... Canagiale!

„Teatrul este instanța supremă în rezolvarea problemelor de viață” -Aleksandr Ivanovici Herzen

Nu ți s-a întâmplat niciodată să vezi o piesă de teatru și să rămâi marcat de o întâmplare, să te gândești că ai trecut prin asta și în viața reală? Teatrul este locul din care pleci cu o lecție, care te amuză, care te face să te simți bine și te atrage să vii din nou. În momentul în care dintr-un spectator atras de teatru devii actor, lucrurile se schimbă. Vezi și înțelegi totul cu alți ochi. Așa suntem și noi, trupa de teatru a liceului. Auzisem încă din generală despre trupa, iar momentul în care am intrat la liceu ne-a surâs ideea de a face parte din acest grup. Am mers la preselecții și am intrat. În clipa în care ni s-au împărțit rolurile, nu eram siguri că vom reuși. Nu aveam prea multe cunoștințe despre ceea ce urma să facem, însă cu muncă și ambiție totul a decurs foarte bine. Ne plăcea din ce în ce mai mult să jucăm și așteptăm cu nerăbdare următoarea repetiție. Faptul că lucrăm împreună și ne dorim să reușim, ne crește încrederea în noi, avem mai mult curaj și ne petrecem timpul într-un scop educativ, care ne dezvoltă și nu în fața calculatorului, jucându-ne. Emoțiile au început să fie mai mari în apropierea concursului, însă momentul în care urci pe scena este unic. Nu pot descrie în cuvinte ceea ce simt. Noi, trupa „Solilocvii”, din care fac parte următorii elevi: Badea Alexandra, Bălașa Eduard, Constantin Eduard, Drideanu Raluca, Ion Andreea, Pîrlogea Dan, Radu Ștefan, iar Stanciu Adrian ocupându-se de sonorizare, îndrumați și coordonați de către doamna profesoară Olaru Marilena, am jucat la cenecluri, în cadrul altor activități și am reprezentat liceul la concursul „The Best”. Ne bucurăm că trăim astfel de experiențe și vrem în continuare să ne petrecem timpul împreună, jucând, cine știe? poate chiar să ne facem un viitor în teatru.

*Raluca Drideanu
Clasa a XI-a B*

TĂRÂMUL CREATIV AL PROFILOR

Rolul literaturii în limba română

Literatura este instrumentul forte al profesorului, indiferent de materia predată, în a-l ajuta pe copil să se formeze. Ea contribuie într-o mare măsură la lărgirea orizontului de cunoaștere, la formarea unui vocabular activ, bogat, la o exprimare aleasă, corectă, literară, la educarea sentimentelor estetice. Încă de la cea mai fragedă vârstă, gustul pentru literatură al copilului trebuie stimulat cât se poate de mult. Gustul pentru citit nu vine de la sine, ci se formează printr-o muncă ce înglobează răbdare, perseverență, continuitate, voință. Orizontul cunoștințelor primite în clasă la orele de literatură română e lărgit de lectura în afara clasei. Este foarte important ca pedagogul să cunoască formele de îndrumare a acesteia.

Prin lectura, elevul își dezvoltă personalitatea, își sădește o mentalitate pozitivă și reușește să se ridice din starea primară, biologică, într-o stare spirituală, culturalizată. Cu ajutorul unei activități specializate, educația prinde contur sub aspectul mai multor factori precum conținutul, momentul, nivelul, intensitatea și forma a ceea ce i se oferă elevului, toate beneficiind de o contribuție esențială în formarea și dezvoltarea personalității acestuia. Cu un conținut selectat, organizat și îndrumat de specialiști formați în domeniu, educația, în rol de conducător, va deveni ghid în interacțiunea factorilor personalității care vor determina, în cele din urmă, dezvoltarea psihică. Prin educația îndrumată de către un profesor se poate corecta ceea ce este negativ în personalitatea elevului și contura laturile pozitive ale personalității acestuia.

De asemenea, trebuie să ținem cont despre consecințele morale și estetice pe care le au personajele din literatura studiată și impactul acestora asupra personalității elevului. Contrastul dintre modelele descoperite prin lectură, prin comportamente de inferioritate sau superioritate, perpetuează în accepțiunea elevului ori prin refuzarea modelelor din literatura în care nu se regăsește ori alegerea unui tip de comportament în conformitate cu modelele culturale. Valorile culturale esențiale ale omenirii, descoperite prin intermediul conținuturilor învățământului se vor impregna în cunoștințele generale ale elevului, punând baza unei comunicări interumane și fundamentul cultural al personalității acestuia. Prin finalitățile educaționale se vor remarca atitudini și aptitudini, cu o gamă de cunoștințe generale bazate pe studiu, dintr-o perspectivă culturală largă a surselor conținuturilor. Valoarea depinde îndeosebi de moștenirea și deschiderea culturală, mentalitate, modul de gândire, tendințe. Valorile morale exercită o puternică influență asupra dezvoltării personalității copilului, asigurând condiții favorabile formării unei imagini cât mai completă asupra lumii, oferind posibilitatea înțelegerii multiplelor forme ale vieții și dând capacitatea acestuia de a-și câștiga autonomia.

Literatura ocupă un rol important de modelare nu numai a personalității, ci și a gândirii și a exprimării, determinând elevul să participe la viața eroilor astfel încât, cu ajutorul imaginilor, sentimentelor, modelelor descoperite, să își exprime stările de conștiință și să își însușească anumite trăsături pe care le analizează în paralel cu cele ale personajului ales drept model.

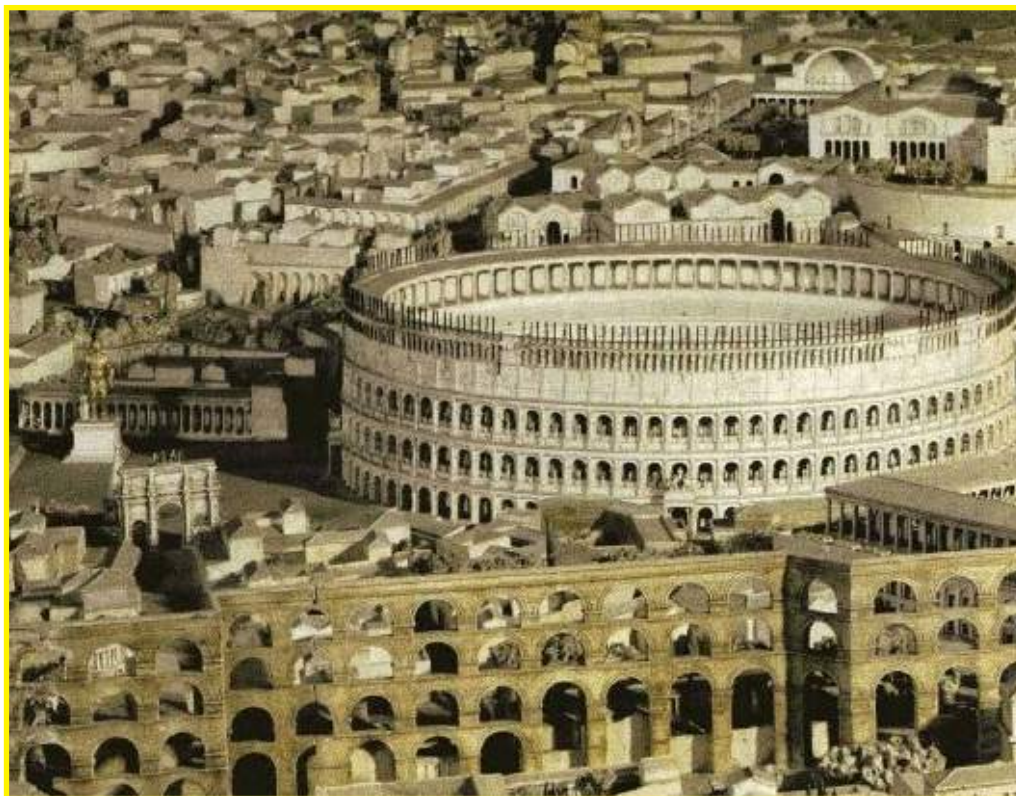
Prin intermediul literaturii, nivelul productiv al gândirii critice se activează în momentul în care elevul identifică în textele literare acele persoane-eroi, dominați de factorii precum timpul, spațiul, categoriile sociale, curentele literare. Pe parcursul analizei literare, profesorul trebuie să implice pe elev la îndelungate observații, dezbateri și confruntări ca, în cele din urmă, mesajul transmis să devină și operațional. Mesajele interpretate necesită să fie explicate în funcție de situațiile socio-pedagogice pentru a se menține un echilibru între conținut și imaginea redată de către acesta. Astfel, elevul va deveni pregătit în detrimentul cerințelor și aspirațiilor societății și va putea raționaliza atât fundamentele sociale și psihologice, în urma cărora își va putea delibera deprinderile pe care le-a acumulat în urma educației ce l-a format, astfel încât să faciliteze dezvoltarea abilităților și deprinderilor necesare omului și integrării acestuia în societate.

Prin prisma modelelor prezente în textele literare, elevul își va putea dobândi anumite concepții care vor conduce la descoperirea treptată a propriei personalități, însușindu-și calitățile sau defectele descoperite prin desfășurarea acțiunilor relatate. Calitatea idealului de viață al elevului depinde chiar și de potențialul moral și etic al personajului pe care acesta îl studiază. Astfel, prin strategii și metode specifice gândirii critice, elevul poate diferenția aspectele pozitive de cele negative și să descopere ce rol pot avea în propria sa dezvoltare personală. De exemplu, elevii clasei a XI-a D au avut de realizat un text argumentativ despre rolul lecturii în viața adolescenților. Aceștia s-au raportat și la aspectul moral al operelor studiate. Citez: „un tânăr care citește are posibilitatea de a-și dezvolta personalitatea într-un mod pe care și-l dorește, datorită învățăturilor desprinse din cărți. Spre exemplu, citind romanul „Ion” al lui Liviu Rebreanu, tinerii pot identifica trăsăturile de caracter ale personajului eponim precum lăcomia, observând, astfel, traseul lui Ion spre dezumanizare și sfârșitul acestuia printr-o moarte tragică.” Alt elev scria: „Pe măsura lecturării a multor cărți, tinerii își dezvoltă capacitatea de a-și exprima propriile păreri ce vizează anumite întâmplări, situații limită, alcătuindu-și astfel un set propriu de valori care să-i ghideze în viață”.

Consider că problemele sociale abordate în textele literare conduc spre o cunoaștere activă a realității, prin formarea și orientarea concepțiilor despre societate, mărinzind forța educativă, cu atât mai mult în școală, unde anumite particularități psihice îi determină sensibilitatea. Așadar, o educație completă înseamnă lectură, prin care se dezvoltă stimulii căutării, reflexiei și voinței, imaginației și memoriei, gândirii, simțirii și trăirii.

Și în loc de concluzie, voi scrie câteva rânduri aparținând lui George Călinescu: „Copilul se naște curios pe lume și nerăbdător de a se orienta în ea. Literatura, care îi satisface această dorință, îl încântă. Ca să fie opere de artă, scrierile pentru copii trebuie să intereseze și pe oamenii maturi și instruiți. A ieși din lectură cu stima sporită pentru om, acesta este secretul marilor lecturi pentru tineret.”

Profesor Maria-Magdalena Ungurenașu

Citeasc... sau nu citeasc?

Se aude tot mai des că elevii nu mai citesc, că stau tot timpul pe facebook, că nu știu să socializeze... și lista ar putea continua cu ce nu știu copiii de azi să facă, însă, toate aceste afirmații vin din partea unei generații care a trăit într-o alta realitate. Să fim sinceri... dacă noi am fi copii în aceste timpuri și am avea la dispoziție tot ce au ei, credeți că am lăsa telefonul, tableta sau calculatorul pentru o carte bună?

Sincer... nu cred! Ne-am comporta exact ca ei... Atunci, de ce îi judecăm cu măsura noastră? De ce nu le lăsăm libertatea de a alege? Poate... pentru că ne este greu să acceptăm noile realități, poate... pentru că suntem incapabili să fim umani și iubitori... Nu știu... Tu, cititorule, cum ai răspunde?!

E drept că se citește mai puțin decât înainte, dar de aici până la afirma că nu se mai citește... este o cale lungă.

Elevii noștri citesc, unii mai mult decât alții, unii deloc, dar SE CITEȘTE.

Într-adevăr nimeni nu pare pasionat de lectura obligatorie, dar am văzut elevi citind ce le place, pe ascuns, uneori în oră... mai rar în pauză (partea bună e că citesc...:-)). M-aș încumeta să spun că, de cele mai multe ori, e vina noastră (a profesorilor) că nu se mai citește așa mult.

Nu mai punem preț pe ce înțelege copilul din cartea citită, nu mai avem timp de discuții despre experiențele de viață aduse în fața cititorului prin intermediul lecturii, ne limităm la aplicarea unor concepte teoretice seci și la un banal eseu de 600-900 de cuvinte. Mai mult decât atât... textele propuse, din literatura română și cea universală, nu mai corespund interesului tinerei generații... Gustul pentru lectură se formează mai rar în liceu, el se prinde în gimnaziu. O deschidere spre lumea ficțională propusă de operele literare o au, mai degrabă, elevii mai mici. Ei sunt dispuși să pătrundă în universuri noi, să cerceteze lumi nebănuite, să-și dezvolte propriul spațiu imaginar. Cu acești copii trebuie să începem, cu ei trebuie să avem răbdare, să le citim noi, dacă e nevoie, să-i provocăm la lectură... Abia după aceea putem avea așteptări...

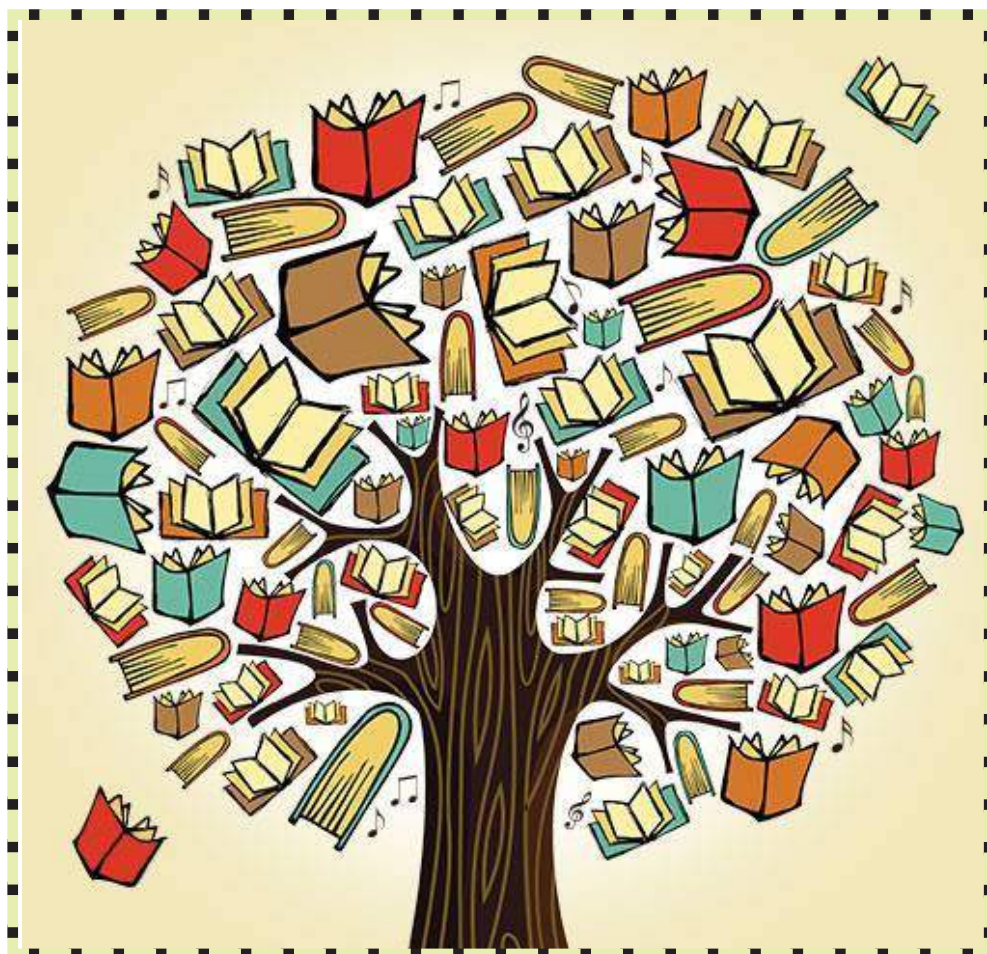
Mă gândesc că pasiunea mea pentru lectură a început în școala primară...

Pe atunci, citeam povestiri istorice... aveam o carte fără copertă, nu știam autorul, nici editura... dar, prin intermediul ei, pătrundeam într-o lume de mult apusă, a strămoșilor noștri (Bristena, fiica dacilor... era prima povestire, iar titlul ei îmi stăruie în minte chiar și acum). Mai târziu, am început să citesc orice. Bucuria mea a fost deplină în gimnaziu, când am putut împrumuta cărți de la biblioteca școlii. Multe cărți... Apoi am împrumutat de la colegi, de la prieteni, iar suferința mea cea mai mare era că nu aveam o bibliotecă personală bogată. Cele câteva cărți mai interesante mi-au fost prietene de mai multe ori pentru că le-am citit... până aproape știam ce urmează... (dar aceasta e pasiune!). Surprinzător, un rol important în descoperirea lecturii l-a avut profesorul meu de istorie din gimnaziu. Acesta ne provoca mereu să citim, ne povestea, cu un farmec aparte, despre cărțile citite și astfel, te trezeai că dorești să încerci această experiență... Și tot așa... am ajuns să citesc tot mai mult, dar nu pe cât de mult îmi doresc...

Revenind la copiii de azi... ei citesc, dar nu ce vrem noi, citesc doar ceea ce le place, ceea ce îi reprezintă, ceea ce le permite timpul liber pe care... NU-l mai au, pentru că, într-un exercițiu de sinceritate, trebuie să recunoaștem că le punem prea multe poveri în spate și, apoi, îi acuzăm tot pe ei. Să citim cu ei, să-i ascultăm, să le fim călăuze în această lume fascinantă a cărții și, abia după aceea, să ne întrebăm: citesc sau nu citesc copiii noștri?

Profesor Iuliana Stan

Doctrina Truman-a **premiă a Războiului Rece**

În februarie 1946 diplomatul american George Kennan a trimis de la Moscova la Washington „Telegrama cea lungă” care dezvăluia intențiile agresiv-expansioniste ale fostului aliat URSS-ul stalinist ce trebuiau stopate cu fermitate. Acesta a fost punctul de plecare al Doctrinei Truman de îndiguire a expansiunii sovietice oriunde în lume.

După 1946 Truman a trebuit să facă față nu doar agresiunilor lui Stalin în Europa de Est și expansiunii comunismului în Asia de sud-est, dar și unei majorități republicane ostile în Congres și unei opinii publice americane sătule de război și confruntare.

De numele președintelui Truman rămâne legată înființarea Organizației Națiunilor Unite în 1945, proclamarea statului Israel în 1948 și înființarea NATO la 4 aprilie 1949. În 1947, Harry Truman, prin Actul de Securitate Națională, a reorganizat forțele armate sub forma actualului unic Departament al apărării și a creat Agenția Centrală de Informații - CIA, precum și Consiliul de Securitate Națională.

Unul din marile sale succese de politică externă a fost podul aerian american prin care a anulat încercarea de blocare terestră a Berlinului de vest de către sovietici în 1949. La 11 martie 1947 președintele Truman, într-un discurs prezidențial în fața Congresului S.U.A., a schițat un program al politicii externe americane pentru combaterea "pericolului comunist" în lume și, totodată, pentru a nu pierde influența în bazinul răsăritean al Mediteranei.

În acest scop, el a cerut Congresului să aprobe un credit de 400 milioane dolari pentru ajutorarea Greciei, amenințată de comunism, și a Turciei, unde U.R.S.S. revendica partea de nord-est (Anatolia).

Doctrina Truman a derivat din evenimentele din Grecia, unde comuniștii încercau să răstoarne monarhia și guvernul legal ales

Trupele britanice, care ajutaseră la eliberarea Greciei de germani în 1944, restauraseră monarhia, dar aveau reale dificultăți în a o susține în lupta împotriva comuniștilor greci, ajutați de cei din Iugoslavia, Bulgaria și Albania, din ordinul Moscovei.

În 1947, când s-a trezit în imposibilitatea de a-și susține coloniile din India și Burma, Marea Britanie și-a înștiințat aliatul, Statele Unite, că nu mai poate continua colaborarea. Cu o economie paralizată și capacitatea militară vizibil redusă, englezii s-au văzut nevoiți să accepte ajutorul fraților lor americani. Ajutor care nu a întârziat să apară. Ministrul de Externe britanic, Ernest Bevin, a solicitat ajutor american, iar președintele Truman a anunțat, în martie 1947, faptul că politica S.U.A. va fi aceea „de sprijinire a popoarelor libere care rezistă încercărilor de subjugare de către minorități înarmate sau prin presiuni externe”. Grecia a primit imediat un ajutor masiv în materie de bani, arme și instrucție, asistență ce a permis înfrângerea comuniștilor până în 1949. Turcia, care era și ea amenințată, a primit un ajutor american consistent.

Doctrina Truman a scos în evidență faptul că Statele Unite nu aveau nici o intenție de a reveni la izolaționism, așa cum procedaseră după Primul Război Mondial.

Doctrina Truman a reprezentat o cotitură în politica americană față de URSS marcând începutul unei politici de „stăvilire”, de „îndiguire” a expansiunii sovietice.

Americanii s-au angajat pe linia unei politici de blocare a răspândirii comunismului, nu numai în Europa, ci în întreaga lume, inclusiv în Coreea și Vietnam. Doctrina Truman avea să declanșeze, în fapt, războiul rece.

Profesor Robert Stan

Hemoglobina și clorofila - culonile vieții

Să mergem înapoi cu peste două milenii și stim ce păreri aveau oamenii de știință și filozofii acelor vremuri despre culorile vieții.

Hipocrate din Kos, marele medic al Antichității, era convins că sângele din vene era format în intestine și împins în circulație de ficat. Genialul Aristotel, contemporan cu Hipocrate și profesorul lui Alexandru cel Mare, susținea că frunzele au rolul de a proteja planta de soare. Medicul și arhitectul egiptean Imhotep, divinizat de contemporani atât pentru talentele sale medicale, cât și pentru construirea piramidelor, spunea că „inima trimite sânge în viscere și membre”.

Medicina modernă începe cu medicul, chimistul și alchimistul elvețian de origine germană Paracelsus (1493-1541), care a reușit nu numai să reformeze chimia, dar să o și îndrepte spre iatrochimie și apoi să încerce să vindece cea mai complicată boală a acelei epoci : sifilisul.

Dacă sângele este esențial pentru aproape toată lumea animală, clorofila e sângele lumii vegetale.

Reacția clorofiliană a contribuit la diversificarea lumii vegetale, iar hemoglobina din sângele animalelor transportă oxigenul din plămâni spre cele mai minuscule celule.

Iată cum viața vegetală cât și cea animală se reduc în final la fenomene de oxidare, prin intermediul clorofilei la plante și a hemoglobinei la animale, ambele având roluri cheie în crearea și ritmicizarea acestui fenomen neelucidat până în ziua de azi : viața.

Dacă considerăm că cercetările moderne în științele medicale încep în anul 1628, când medicul englez W.Harvey a descoperit circulația sângelui, atunci cele din domeniul studiului vegetalelor încep cu peste un secol și jumătate mai târziu, când chimistul John-Priestley a constatat- în anul 1772- că „plantele verzi dau aer curat” .

Rolul sângelui a fost constatat încă din Antichitate; se știa că dacă sângele curge din corp în cantitate mare se produce moarte.

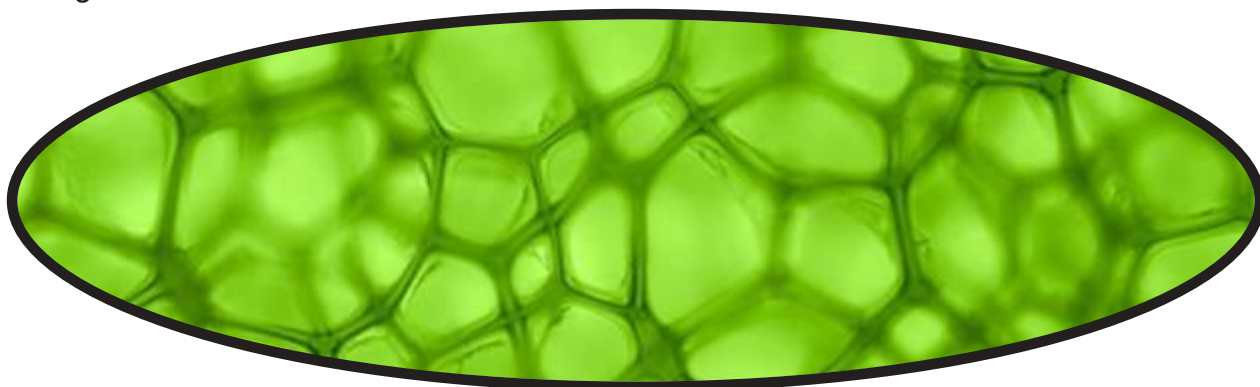
S-au făcut încercări de a reda corpului o parte din sângele pierdut. Astfel, în 1654, medicul Florentin Francesco Folli, studiind această problemă, transferă sânge de la un animal la altul. În 1667, medicul englez Wren și apoi Denis, medic la Universitatea din Montpellier, au făcut primele transfuzii de la un animal la om, folosind sânge de miel, dar experiența s-a soldat cu moartea bolnavului.

Încă nu se cunoșteau grupele sanguine și deci intoleranța unui om la sângele altuia, cu atât mai mult, intoleranța dintre sângele animal și cel uman.

Un fapt este deosebit de curios: atât clorofila din plantele verzi, cât și hemoglobina din sângele vertebratelor superioare au o structură extrem de apropiată. Și una și cealaltă conțin grupe de atomi aproape identice, au o structură chimică apropiată, au central ioni metalici, magneziu la clorofilă și fier la hemoglobină. Acest fapt, observat de biochimistul polonez M.Nencki (1847-1901), l-a impresionat puternic pe chimistul german Hans Fischer (1881-1945) și l-a tentat să se ocupe îndeaproape de lămurirea acestei asemănări; în 1927 a stabilit structura heminei, realizând, doi ani mai târziu și sinteza ei.

Natura a lăsat acest mesaj pentru a se înțelege mai ușor legătura dintre viața vegetală și cea animală, pentru a înțelege originea comună a organismelor vii, pentru a descifra mecanismele evoluției.

Așacum Louis Pasteur, prin lucrările sale asupra fermentației și microbilor a dus la biologizarea chimiei, în secolul trecut, Hans Fischer, prin cercetările migăloase, dar strălucite făcute asupra clorofilei și hemoglobinei, a contribuit la chimizarea biologiei.

Un chimist american plin de fantezie, la începutul unei conferințe pe care H.Fischer a ținut-o în S.U.A., după ce i se decernase Premiul Nobel în 1930, l-a prezentat astfel: „Hans Fischer este omul de știință care ne-a arătat de ce iarba este verde și sângele este roșu”.

Într-adevăr, într-o vreme când marii cercetători adânceau domenii tot mai restrânse ale științei, când savantul german Richard Willstätter a lucrat o viață întreagă să extragă și să purifice clorofila a și b în 1906-1914 (Willstätter a primit Premiul Nobel pentru chimie în 1915), Hans Fischer, chimist capabil și ambițios, cerceta cu asiduitate atât clorofila, cât și hemoglobina (H.Fischer a primit Premiul Nobel pentru chimie în 1930). Hans Fischer, fiul lui Dr. Eugen Fischer, un producător de produse chimice, s-a născut la Höchst am Main, la 27 iulie, 1881.

A intrat la Universitatea din Lausanne în 1899, unde studiază chimia și medicina; ulterior s-a transferat la Universitatea din Marburg, unde a absolvit chimia în 1904. În 1908 a absolvit ca doctor în medicină la München.

El a fost asistent chimist la Universitatea din Berlin (1908-1910) și a făcut unele cercetări asupra pigmentilor biliari la München (1910-1912).

După un an ca profesor de medicină internă și trei ani ca lector în fiziologie la München, Fischer s-a ocupat de catedra de chimie medicală la Innsbruck (1916-1918) și apoi la Viena (1918-1921). Din 1921 până la moartea sa, el a fost profesor de chimie organică la Technische Hochschule din München, unde l-a avut ca student pe C.D.Nenițescu, cu care a și colaborat și a publicat lucrări științifice.

Fischer a fost nu numai un cercetător chimist, dar, de asemenea, un administrator foarte bun al unui institut de cercetare, extrem de popular cu personalul și studenții săi.

El a primit Liebig Memorial Medalia în 1929 și Medalia Davy de către Universitatea din Londra în 1937. În 1936, Universitatea Harvard i-a conferit un doctorat onorific.

La 31 martie 1945, în urma bombardării institutului fondat de el, se sinucide. Din 1911 Fischer a studiat gruparea pirol a compușilor heterociclici, acordând cea mai mare atenție clorofilei și hemoglobinei.

Principalul component al sângelui s-a dovedit a fi hemoglobina. Un litru de sânge duce cu sine -sub forma de oxihemoglobina - circa 200 ml de oxigen spre viscere și celule.

Numele hemoglobina provine de la cuvântul grecesc haima (sânge) și globulina (o proteină). Pigmentul care se găsește în hematiile vertebratelor dă culoarea roșie prin fierul pe care-l conține în moleculă. Faptul că sângele conține fier a fost descoperit în 1747 de către Menghini, care a arătat că, dacă sângele a fost ars, din cenușă particulele de fier au putut fi extrase cu un magnet.

Hemoglobina fixează oxigenul în plămâni, dând oxihemoglobina, o combinație labilă, forma princare se transportă oxigenul spre toate organele unde este nevoie de el. Aceasta fixează apoi bioxidul de carbon la hemoglobina, dând carboxihemoglobina - o combinație care se poate retransforma din nou în hemoglobina.

Acest colorant roșu al sângelui are greutatea moleculară de 65000.

Combinația hemoglobinei cu oxigenul, permite sângelui să transporte de 70 de ori mai mult decât în cazul în care oxigenul s-a dizolvat pur și simplu în plasmă. Animalele care sunt active fizic nu ar putea supraviețui fără ea.

Hemoglobina, conținută în celulele roșii ale sângelui și constituie principalul component cu fier din organism, este prezentă la toate speciile de vertebrate. La oamenii adulți este sintetizată pe parcursul dezvoltării celulelor roșii din măduva osoasă. Vertebratele au hemoglobină, dar și alte tipuri de pigmenți purtători de oxigen, mai puțin eficienți.

Hemoglobina nu numai că distribuie oxigen, deoarece este necesar de țesuturi, dar este, de asemenea un depozit important al gazului; oamenii sănătoși au aproximativ 15 g de hemoglobină pe litru de sânge.

Fiecare moleculă de hemoglobină este formată din patru părți cu conținut de fier (haems) și patru lanțuri de proteine (globins).

Fiecare moleculă de hemoglobină poate combina cu patru molecule de oxigen, dar nu mai mult.

Combi-nația completă se numește saturație de oxigen. Gradul de combinație depinde de presiunea gazului; la oameni sănătoși, presiunea în alveolele plămânilor este mai mare decât cea necesară pentru saturație.

Legătura dintre hemoglobină și oxigen este slabă, iar oxigenul poate fi scos din sânge în cazul în care presiunea parțială a oxigenului este scăzută; în vid se va extrage tot oxigenul dintr-o probă de sânge.

Când curge sângele prin capilare în țesuturi care utilizează oxigen pentru metabolism, presiunea oxigenului scăzută în celulele țesutului atrage oxigenul din combinația sa cu hemoglobina și gazul intră în celule.

Sângele venos conține mai puțin oxigen, iar hemoglobina este parțial „dezoxigenată”. Oastfel de hemoglobina nu are culoarea roșie strălucitoare a hemoglobinei saturate, ci este mai închisă laculoare; astfel sângele arterial, în mod convențional este roșu și sânge venos este albastru. În cianoză țesuturile sunt albastrii, deoarece sângele lor este deficitar în oxigen.

Au fost găsite în natură un număr mare de proteine și enzime care conțin ca grupare prostetică hemul, o porfirina conținând un ligand macrociclic care coordonează fierul.

Ligandul porfirinic are abilitatea de a coordona aproape toate metalele tranzitionale la fel de bine ca și multe nemetale. Porfirinele pot accepta doi ioni de hidrogen pentru a forma un diacid sau pot ceda doi protoni pentru a deveni un anion cu sarcina -2.

Hemul poate fi separat de globină, cu acizi diluați sau cu piridină sau chiar cu apă curată, la diluție mare. Separarea aceasta întâmpina dificultăți experimentale fiindcă globina se denaturează ușor, iar hemul se oxidează extrem de ușor la aer.

Globina are caracter bazic, din cauza conținutului ei mare de histidină și histidină. Legătura dintre globină și hem se stabilește prin intermediul fierului.

Hemul se recombina cu globina, regenerând o hemoglobină cu proprietăți identice în multe privințe cu cele inițiale.

Bibliografie :

1. Banciu A., S., Ciacoi-Dumitriu D., - Descoperiri epocale în biochimie- Ed. Albatros, București 1990
2. Dinischiotu A., Costache M., - Proteine, glucide, lipide – Ed. Ars Docendi, București, 2004
3. Popescu M., Spulber V., - Descoperiri științifice- legendă și adevăr- Ed. Albatros, București 1990
4. Lehninger A.L., - Biochimie- Ed. Tehnică, 1987

Bibliografie electronică :

1. http://www.nobelprize.org/nobel_prizes/chemistry/laureates/1915/present.html
2. www.thefamouspeople.com

Profesor Camelia Manea

COLECTIV DE REDACȚIE

ȘEF DE REDACȚIE - Adrian Stanciu (XI-a B)

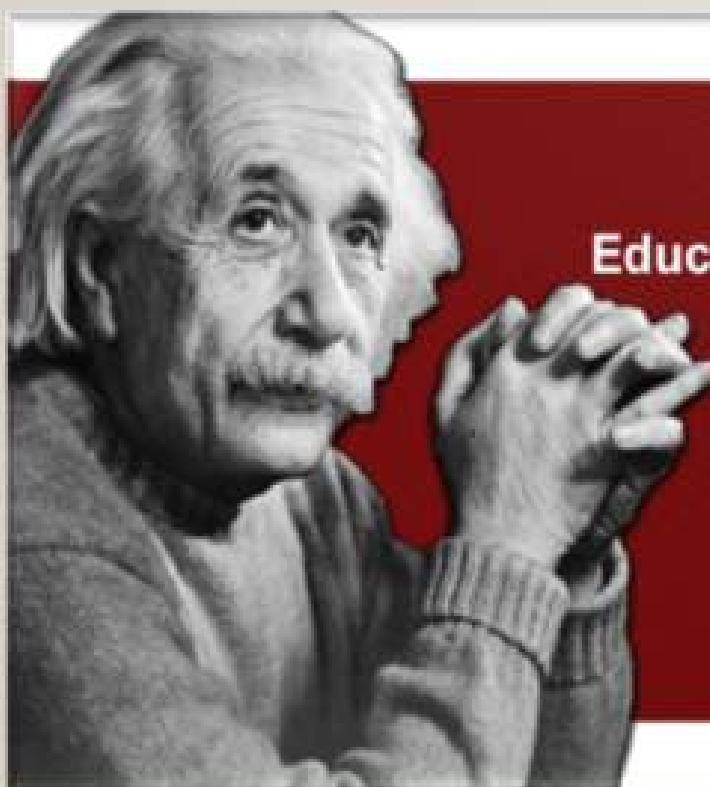
**ELEVI - Aurel Coman (X-a B)
Raluca Drideanu (XI-a B)**

PROFESORI COORDONATORI - Marilena Olaru

**PROFESORI COLABORATORI - Sorin Cojanu
Ileana Georgescu
Mădălina Lefter
Camelia Manea
Robert Stan
Iuliana Stan**

PROFESOR CORECTOR - Maria Unquirenașu

**Educația este ceea ce rămâne
după ce ai uitat tot ceea
ce ai învățat în școală.**

Albert Einstein

CuvinteCelebre.ro

ISSN 2285 – 6048

ISSN-L 2285 – 6048